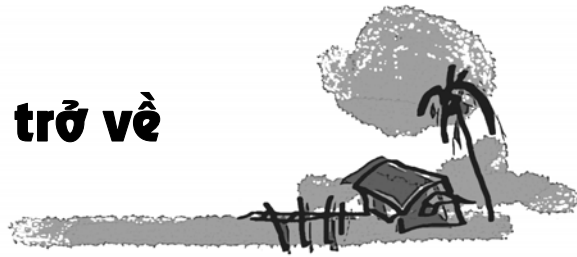

Quê hương ngày trở về

Nguyễn Phi Loan

Lần đầu tiên tôi trở về thăm lại Việt nam, vào khoảng đầu tháng 5 năm 1992. Khi chuyến bay của hàng không Thái Airway bay dần vào đến không phận Việt nam, đến đảo Côn sơn, tôi bỗng dưng bật khóc nức nở. Tôi đã trở về quê mẹ sau nhiều năm xa xứ. Quê hương tôi đó, nắm ruột yêu dấu của cái thời niên thiếu, nơi đó vẫn còn bóng dáng người cha gầy guộc đang hấp hối trên giường bệnh chờ tôi về...

Bước ra khỏi phi trường Tân Sơn Nhất, tôi bối rối và ngạc nhiên, vì không còn nhận ra được những con đường thân quen cũ. Tôi ngỡ ngàng đi trên những con đường có hai hàng cây giao nhau, có những bóng mát của một thời nghịch ngợm, phá phách... kỷ niệm năm xưa chợt ùa về...

Tôi dừng lại trước nhà Mỹ Châu, Mỹ Ngọc để hỏi thăm về tin tức của hai cô bạn thân, nhưng hình như nhà đã đổi chủ. Ngôi trường Nguyễn Du vẫn nằm sát cạnh bờ tường, có nhiều nơi phủ đầy rong rêu, bảng tên trường vẫn sừng sững như xưa, hai giọt nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má. Tôi lặng người đứng ngắm ngôi trường năm xưa của thời thiếu nữ, với tà áo dài trắng thơ ngây. Tôi còn nhớ rất rõ giờ Hóa học với thầy Ngô; giờ Việt văn với cô Kim Yến, lúc nào cũng dịu dàng, hiền hòa và rất đôn hậu; giờ Pháp văn với thầy Quyến, xa xa nhìn thấy chiếc Vespa của thầy luôn vào trường đúng giờ; giờ Nhạc lý với thầy Thiên Phụng...

Những trò chơi nghịch ngợm mà đã 30 năm trôi qua, tôi vẫn còn nhớ như in. Tôi đã bày trò buộc áo dài của hai người ngồi ngay ghé đá vào với nhau, và tìm cách cho hai người rẽ đi hai ngã, thế là hai tà áo dài rách ra. Lần đó nạn nhân là chị Lựu, người lớp trưởng rất thân thương của tôi, áo dài bị rách, chị chỉ đứng thờ dài, và vẻ mặt buồn rầu đó không bao giờ tôi quên, chúng tôi phải lấy kim băng cho chị cài đỡ, và một cái áo khoác để các nam sinh không chọc quê chị. Chị nghèo lắm, nhưng

làm sao dám nói mình là thủ phạm... Chị Lựu ơi, tha lỗi cho em nhé. Lâu lâu ngồi nhớ lại, lòng thấy se thắt. Ôi !!! Cái thời học trò... Nhất quý, nhì ma, thứ ba... học trò.

Tôi lang thang đi chậm dọc theo con đường rẽ vào cư xá Bắc Hải. Nơi các bạn tôi hầu như ở đó, và tôi suốt ngày đến nhà tụi nó để đấu láo, bày trò chơi, và đi ăn vặt. Làm sao quên cho được những lá thư tình có ép nước hoa, ép hoa Pensée bỏ vào cuốn vở học trò, lời thơ thật dễ thương, êm ái và rất chân thành, mộc mạc. Đưa với cuốn vở và phải nhìn quanh thật lẹ, để không ai trông thấy. Nép vào bờ tường đọc vội lá thư và mỉm cười vu vơ, đôi mắt ánh lên những tia sáng long lanh. Tình yêu đó đã vội bay xa khi người đã nằm xuống, trong một buổi sáng của tháng tư, vì một mảnh đạn vô tình... Đó, tình yêu dễ thương của tôi đó, bạn bè đã một thời chia xé vui buồn với tôi đó. Tôi bùi ngùi nhớ đến kẻ mất, người còn.

Bạn thân ơi, người yêu dấu hồi... cảm ơn những tình thân, cảm ơn những tấm chân tình và chúng mình đã có với nhau. Giữ mãi nhé, yêu thương này sẽ không thể cho ai, và không ai lấy được của mình, dù năm tháng có trôi qua, dù chúng mình đã già theo thời gian, mái tóc năm xưa giờ đã điểm bạc theo giòng đời trôi, theo những nỗi trôi của cuộc đời. Dù chúng mình không có cơ hội gặp nhau, nhưng trong tận cùng của trái tim, trong tận cùng của nỗi nhớ, tình bạn của chúng mình luôn hiện hữu. Cảm ơn các bạn đã một lần đến với nhau trong đời.

Quê hương của tôi ngày trở về, vẫn có những nụ cười làm áp áp lòng tôi, dù đâu đó là những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong ngày bước lên phi cơ rời sân bay.

Chào từ biệt nhé ! Mong sẽ có ngày gặp lại nhau...

***